

הפני

למסקדי נוצי

© כל הזכויות שמורות למחברי הקטעים השירה וההגות.
החבורת מופצת לצרכי לימוד ותרבות וללא מטרת רווח כספי.

הנני

מפקדי ומפקדות הנוער היקרים,
חוברות זו היא אסופה של קטעי שירה
והגות העוסקים בתקומה, גבורה שינוי
והתחדשות - אישית ולאומית כאחד.
החוברת נועדה כדי לתת השראה ולעורר
שיח אל מול בני הנוער בהקשר לתקופה
המורכבת שאנו שוהים בה וחיזוק החיבור
לארץ ישראל.

תוכן עניינים

החברה הישראלית

- 8 "כל אדם הוא עולם" / עדי אודיה ברוך ז"ל הי"ד
- 9 שיחה מהמילואים / נתנאל אלינסון
- 10 שלושה שירים לניר-עם / רס"ן מיכאל סימון
- 11 הנני / טליה קלמרו
- 12 הפגנת כוח / יהושע אודרברג
- 13 מקרוב / מוריה כהן (בקשי)
- 14 תואר-אצולה / רס"ן מאיה פיינהולץ קליין
- 15 שפה חדשה / מיכאל זץ
- 16 המערכה על הלב / מיכאל זץ
- 17 עכשיו צריך לבדוק / אביטל לימן

שינוי

- 20 רס"ן יששכר נתן ז"ל
- 20 סמל ערן אלוני ז"ל
- 20 יונתן ברנד ז"ל
- 20 סמ"ר לביא ליפשיץ ז"ל
- 20 רס"ל ליאב אלוש ז"ל
- 21 פנקס תודה- מתוך יומנה של נועה מרציאנו ז"ל
- 22 סגן במילואים יובל זילבר - תה

אהבת הארץ וציונות

28	עכשיו תורי - שיר לזכר סמ"ר עדי לאון
29	סמל לביא שמואל מגד בוחניק ז"ל
29	תא"ל במיל' דדי שמחי
30	לך / נתנאל נדב
31	קרן קיימת / אפרת ביגמן

גבורה

34	סא"ל מאור שוורץ
34	איתי נחמיאס ז"ל
34	צוות אלחנן
35	רס"מ עמרי מיכאלי ז"ל
36	סיפור גבורתה של אור בן יהודה
38	סיפור הגבורה של בן שמעוני ז"ל

תקווה

42	סא"ל תומר גרינברג ז"ל
42	רס"ן גיא נזרי
43	הייקו מלחמה / עדי סגל ויסברגר
43	התקווה / דויד גרוסמן
44	להגביר את האור / מיכאל זץ
45	אמונה / שניקה שקד

החברה הישראלית

"כל אדם הוא עולם" / עדי אודיה ברוך ז"ל הי"ד

"כל אדם הוא עולם,

כוכב בפני עצמו.

כל אדם הוא עולם,

עולם ומלואו.

וכשאדם נהרג והכוכב שלו כבה,

כל הכוכבים סביבו צריכים להתרגל לחשיכה

שבאה עם כוכב שנפל,

אז תארו לכם את ההרגשה כשזה מוכפל.

כשכל היקום חשוך ושום דבר לא זורח,

אתה מבין שהאדם שאיבדת –

הוא הירח."

שיחה מהמילואים / נתנאל אלינסון, לוחם במילואים בפלס"ר צנחנים, עזה

— מָה שְׁלוֹמְךָ אֶהוּבָה ?

— מְרַגֵּשָׁה מְצִין !

(נושֶׁמֶת עֶמֶק. מְסַתֵּרָה אֶת הַפָּאב.

כִּי יוֹדַעַת,

אִם הוּא יִרְגֵּשׁ שְׁטוּב לָנוּ, יוֹקֵל לוֹ)

— וּמָה שְׁלוֹמְךָ אֶהוּב ?

— מִמֶּשׁ טוֹב !

(מְטַאטֵא אֶת אִי־הַיְּדֵאוֹת.

אִם הִיא יוֹדַעַת שְׁטוּב לִי הִיא שְׂמִיחָה יוֹתֵר)

כָּכָה שְׂנִינִי

מְשַׁקְרִים זֶה לָזוּ

מֵאַהֲבָה.

הָרִי כָּבֵד אָמְרוּ חֲכָמִים

שְׂמִתָּר לְשִׁקָּר מִפְּנֵי הַשָּׁלוֹם

וְעִכְשָׁו

זִמָּן מִלְחָמָה.

שלושה שירים לניר־עם / רס"ן מיכאל סימון מ"פ בחיבת ירושלים

מְקַרְבֵּךְ יֵצְאוּ בְנֶיךָ
וּבְאֵנוּ אָנוּ אֵלֶיךָ
וְהָיִיתָ לָנוּ סִכַּת מְלַחְמָה
וְהָיִיתָ לָנוּ סִכַּת שָׁלוֹם.
מֵאַגֵּר הַמִּים שְׁלָךְ
דְּמָעָה גְדוֹלָה
שְׁלֹא תִזְלַג
עוֹד לֹא.
צָרִיךְ לְהַחֲזִיק מַעֲמָד
כְּמוֹ אִזְ גַּם הַיּוֹם
אֶסוּר לִיפּוֹל
בְּגֵן יְלָדִים פְּרִסְנוֹ קְרִיּוֹקִי
וְאַנְשֵׁים זָרִים
יִהְפְּכוּ קְרוֹבִים
עַד שֶׁיִּלְדִּים יָשׁוּבוּ
נִהְיָה אֲנַחְנוּ לְנִיר־עַם

הנני / טליה קלמרו

חזרתי לזירת הפשע
חזרתי לזירת הפשע,
לבדוק למה השמים עדין כחלים
העשב צומח מתוך האדמה,
ואיך בשקט הזה הכל רועש;
אנשים מתנהגים כאנשים
אומרים דבר מה, שוכחים,
מוסרים גרסה כזו או אחרת,
הלב דופק בחזה
היד שלך עדין חמה על ידי
והזמן הזה זו, זו
כאלו לא קרה הרגע
דבר נוראי.

הפגנת כוח / יהושע אודורג

מתחללים לגדס"ר,
לפלחה"ן,
לא לקפלן
ולתומכי המשטר.

כלם ימינה לנשק,
שמאלה לקסדה,
זה לצד זה ללחץ על הדק,
ולא יודעים אם מתחתייה יש כפה.

נעמדים בחי"ת
לאחר התפלגות רבה,
עכשו זמן להערך,
כל הפלגות תחת אותה מטריה

מקורב / מוריה כהן (בקשי)

אֲנָשִׁים יוֹתֵר נְעִימִים עֲכָשׁוּ זֶה לָזֶה.
אֲנִי מֵהֲרֵקֶת בְּעוֹדִי מְחִיכֶת לְבִדִּיחָה תְּפִלָּה
שְׁמִשְׁמִיעָה אִישׁ מִהַבּוֹדֶקָה.
לֹא כָל מְלֶה צְרִיכָה לִהְיוֹת בְּסֻלֵּעַ.
הַגִּיגִים פְּשׁוּטִים.
שָׁלוֹם מָה שְׁלוֹמֶךָ
מְלִים שֶׁל זְקֵנוֹת יוֹצְאוֹת מִן הַפֶּה בְּטִבְעִיּוֹת.
בְּשׁוֹרוֹת טוֹבוֹת, בְּלִי עֵין הָרַע, אָמֵן וְשׁוֹב אָמֵן.
הָעֵין קָצֶת פְּחוֹת צָרָה
יֵשׁ הַסּוֹס מָה לִּפְנֵי הַשְּׁפוּט הַמְּהִיר
כִּף הַזְכוֹת מוֹשִׁיטָה יָדָה. בְּעֲדִינוֹת
גַּם כִּלְפִי.
אֶפְלוּ הַתּוֹר בְּסוּפֶר מִתְרוֹחַ קָצֶת
יְהַפְקֶק בִּיעִיָּאָה מִן הַמְּנִהָרָה
הַפְּעָרִים לֹא מְרַגְּשִׁים צֶרֶךְ לִהְיוֹת מֵלֵא
הַקּוֹיִם לְדִיק
כִּלְנוּ חֲרוּשֵׁי קִמְטִים עֲכָשׁוּ.
שִׁיבָה קִפְצָה בְּכָל
וּמִתֵּר לָלֶכֶת בִּאֲטִיּוֹת
לְבַקֵּשׁ יָד לְחִצּוֹת אֶל הַמְּדֻרָּכָה שְׁמֵעֶכֶר.
לְהִתְבַּלְבֵּל עִם מְסַפְּרִים וְשִׁמּוֹת לָשִׁים מְשֻׁקָּפִי קְרִיָּאָה עַל הָאֵף.
וְלִרְאוֹת מְקֻרָּב.

תואר-אצולה / רס"ן מאיה כיינהולץ קליין, קב"נית במילואים

בְּיָמִים קָשִׁים וּמַחְסָפְסִים
כֹּאֵלָה,

בִּיקְשָׁתִי לִי רִכּוּת.

מִצַּע לְהִתְכַּרְבֵּל בּוֹ רָגַע,
לְהִתְנַחֵם.

לְמוֹל תְּמוּנוֹת מְכַאִיבוֹת,

תְּהִי־תִי לְאֵן לְשֹׂאת עֵינַי.

חֲפֹשְׁתִּי הַגְּדָרָה לְאַצִּילוֹת
נֶפֶשׁ.

בְּמִילוֹנִים הִצִּיעוּ:

"אֲדִיבוֹת, נְדִיבוֹת רוּחַ ,

עֲדִינוֹת".

בְּעֲתוֹנִים הִצִּיעוּ:

"מְדַבֶּרֶת אִירִיס חַיִּים.

אֲנִי אִמָּא שֶׁל יוֹתָם.

אֲנִי רָצִיתִי לְהִגִּיד לָכֶם

שֶׁאֲנִי מְאוֹד אוֹהֶבֶת אֶתְכֶם,

וּמִחְבֶּקֶת אֶתְכֶם פֹּה

מִרְחוּק.

אֲנִי יוֹדַעַת שְׁכֵל מָה שֶׁקָּרָה
בְּכָלֵל לֹא בְּאַשְׁמַתְכֶם...

בְּהִזְדַּמְנוֹת הָרֹאשׁוֹנָה אַתֶּם

מְזַמְנִים אֵלֵינוּ:

אֲנִיחֲנוּ רוֹצִים לְרֹאוֹת

אֶתְכֶם בְּעֵינַיִם שְׁלֵנוּ;

לְחַבֵּק אֶתְכֶם...

אַף אֶחָד מֵאַתְנוּ לֹא שׁוֹפֵט

אֶתְכֶם. וְלֹא כוֹעֵס".

הִתְעַטְפֹּתִי רָגַע בָּעַם הַזֶּה,

שִׁישְׁבוּ יְלָדִים כֹּאֵלָה

לְאַמְהוֹת כֹּאֵלָה,

שֶׁנִּסְחֹוּ מִחֻדְשׁ תֵּאָרִים

שֶׁלֹּא צָלָה,

וּלְרַגַּע קָטַן שֶׁקָּטָה נֶפֶשִׁי.

שפה חדשה / מינאל זץ

זֶה שׁוּב מִרְגִּישׁ
כְּמוֹ שֶׁהֵייתִי יֶלֶד עוֹלָה.
אֲנִי עוֹשֶׂה פָּנִי מִבֵּין
מְהִנֶה, לְהִסְכָּמָה
מִנִּיד רֹאשׁ, לְשִׁלְיָה
אֲבָל כָּלֵם מִסְבִּיבִי
מִדְּבָרִים שֶׁפֶה אַחֲרֵת
שֶׁאֲנִי שׁוּב לוֹמֵד מִחֲדָשׁ.
עֲבֵרִית שֶׁל אַחֲרֵי
הַשְׁבָּעָה בְּאוֹקְטוֹבֶר

המערכה על הלב / מיכאל זך

הַיָּמִים נִמְתָּחוּ הַרְבֵּה
מַעֲבָר לַקֶּצֶה יִכָּלְתָּנוּ
עַד שְׁנֵדָמָה שְׁנוּצָר קָרַע
בְּזִמְן.
הָאֶתְמוֹל תָּמִיד הַשְּׂבָעָה
בְּאוֹקְטוֹבֶר
וְהַמָּחָר מְרַגֵּשׁ רָחוֹק מִהֶשֶׁג
יָד.
גַּם הַלֵּב נִחְצָה לְשָׁנִים
בְּאַבְחַת גִּרְזֵן פְּתֹאוּמִית-
חֲצִיו חֲטוּף, וְחֲצִיו
בְּמִלְחָמָה
וְאִין נִחְמָה,
רַק חֲרָדָה מִתְמַשְׁכֶּת.
אֶפְלוּ הַצְּפוּרִים
שְׂמֵבִשְׁרוֹת אֶת הַסִּתּוּ
נִתְקְלוּ בְּצוּפֵרִים הִדְרוּכִים,
נִבְהָלוּ מֵעֲצָמָתָם
וְהִמְשִׁיכוּ בְּדֶרֶכָן.

וְצָרֶיךָ מִיֵּשְׁהוּ אֲמִיץ
שִׁיתִּיצֵב לְפָנַי הַצָּבוּר
וְיֹאמֶר
זֹאת אֵינָה רַק מַעֲרָכָה
צָבֵאִית,
זֹאת גַּם הַמַּעֲרָכָה עַל הַלֵּב

ענשיו צריך לבדוק / אביטל לימן

במלון המפנים
בים המלח
היא אוספת יפה יפה
את שער הבכה בסרט,
קושרת ממנקה מקטרות מנצנץ
על הסרט,
ואז שואלת: "תגיד, אני חיה?
ואיך יודעים שאני מתה?"
מה הייתם עונים
לילדה בת ארבע?
"רק מי שחי יכל להתחבק."
בואי נתחבק ונראה אם
אנחנו בחיים."
אחר כך היא אומרת:
"גם מחר בבקר נבדק"

שינוי

רס"ן יששכר נתן ז"ל

**"האדם היחיד שאתם נועדתם להיות הוא האדם
שאתם מחליטים להיות"**

סמל ערן אלוני ז"ל

**"נועדתי לעשות משהו משמעותי בחיים האלה. בארץ
הזאת, משהו שיגרום לשינוי, אבל שינוי ממקום שקט"**

יונתן ברנד ז"ל

**"להאמין שיש טוב בעולם ולהאמין שאתה יכול להוסיף
פה קצת טוב"**

סמ"ר לביא ליפשיץ ז"ל

**"אין דבר שהקשה עליי יותר מהבטלה, לכן אני מבקש
מכל הסובבים אותי - תעשו תמיד"**

רס"ל ליאב אלוש ז"ל

"רק המטכסים גבוה זוכים לנשום אוויר פסגות"

פנקס תודה- מתוך יומנה של נועה מרציאנו ז"ל

הקשב המ"מ,

רציתי לספר לך על פנקס שהולך איתי לכל מקום כבר שנתיים - פנקס תודה.

פנקס תודה הוא פנקס שבו אתה מודה על דברים שאתה רוצה להודות עליהם ביום-יום.

זה יכול להיות דבר גדול, כמו שיש לך אחים ואחיות, או דבר קטן, כמו התארגנתי בזמן הבוקר.

פנקס התודה הוא פנקס לזכרו ולעילוי נשמתו של אבינועם דוד כהן, מפקד בחיל התותחנים שנפל מקורס קצינים ונפל בתשרי 2017 בזמן פעילות מבצעית בגולן. לאחר מותו מצאו פנקס

ירוק בן יותר מ-110 עמודים וכולם מלאים בתודות. השבוע

יותר מכל שבוע עד כה לדעתי הייתי צריכה להודות על דברים.

אם זה שהחלפתי מישהי בשמירה ועשיתי את זה טוב, אם זה

שמישהי החליפה אותי בשמירה כשאני לא הרגשתי טוב, אם

זה שהחברות במחלקה ובחדר דאגו לי, אם זה שהיה לי עם

מי לאכול ארוחת בוקר, אם זה שאת היום הכי קשה השבוע

העברתי עם חברה טובה שהצלחתי להתקרב אליה יותר ואם

זה שהצוות עזר לנו בפירוק מכולות.

דווקא כשקשה צריך למצוא נקודות אור שיעזרו לנו להתמודד

עם הקושי וזו הייתה אחת מהנקודות האלו - התודה.

סגן במילואים יובל זילבר - תה

ב-7 באוקטובר, באותה שבת שחורה, סגן במילואים יובל זילבר בכלל היה בתאילנד. למרות שהיה בעיצומו של הטיול הגדול, הוא לא חשב פעמיים, ולמרות שכלל לא קיבל צו 8 עלה על טיסה לישראל כדי להצטרף ללחימה בעזה. כשלוש שנים לפני שנפל בקרב, באוקטובר 2019, כתב יובל טקסט מצמרר:

"אז לענייננו; אם אתם בבית אני ממליץ לכם להרתיח מים, לקחת תיון אהוב ולהכין תה שילווה אתכם בזמן שאתם קוראים. במידה וזה לא מתאפשר, אני רוצה שתדמיינו מולכם כוס של תה רותח שמנחם אתכם. מוכנים? יופי, יאללה תטעמו! עכשיו, אני לא יודע איך זה היה ואם זה רק אני או שכולנו מוזרים, אבל אני מפחד מהשלוק הראשון של התה. אשכרה מפחד על אמת. פחד כזה שמרגישים בבטן. אני ומקרב את הכוס לפה, שואף אוויר, כמעט וטועם, אבל עוצר. ככה כמה פעמים עד שאני אוזר אומץ ושותה. לרוב זה מעולה, למרות שלא מעט פעמים אני מקבל כוויה ולפעמים אפילו אחת רצינית, כזאת שבלמעלה של החך. מכירים? (אולי אני פשוט צריך לעבוד על דחיית סיפוקים).

מה שמעניין בסיפור, זה שהוא ממחיש בצורה כמעט מושלמת את הצעד הראשון בדברים שמפחידים אותנו. כל פעם שאני מדבר מול קהל, השנייה שלפני היא המפחידה ביותר, כזאת

שבה אנחנו באי ודאות מוחלטת. זה פחד טהור. הרי אני יודע שברגע שעליתי לבמה זה כבר קל, כי ההחלטה הקשה מאחוריי. ההחלטה, כמו השלוק, היא רכבת הרים; מהרגע שעולים אי אפשר לרדת עד שמסיימים, ומה שאנשים לא מבינים זה שהאומץ אמיתי הוא לעמוד כדי להיות הבא בתור.

אם נמשיך עם המחשבה הזאת נוכל למצוא שיטה להתמודדות עם הפחד, היא אפילו היא די פשוטה. קחו שלוק. בלי להתלבט יותר מדי, נשמע פשוט? אז לפעמים קל לדבר, אבל האמת היא שבחיים כולנו נותנים לתה של ההזדמנויות להתקרר לעיתים קרובות מדי ככה סתם מתחת לאף. אנחנו מתלבטים כל כך הרבה בגלל הפחד והוא מתקרר למרות שיכולנו לגלות אם התה חם בשלוק אחד. אנחנו רואים מישהי שמוצאת חן בעינינו ונותנים לה לעבור, אנחנו מתלבטים מה נלמד ונעשה במקום פשוט לעשות וללמוד. אנחנו שומרים את הדברים שאנחנו רוצים לעשות לאחר כך עד שזה כבר לא רלוונטי ומתפספס, וחבל.

כי כולנו רוצים
לחיות חיים לוחטים
חיים שעוברים בלחיים סמוקות חיים שיאתגרו אותנו
שירגשו אותנו
חיים שירו אותנו
בקיצור חיים ששווה לחיות.

אז נכון, זה יהיה מפחיד. לפעמים נקבל כוויות ולפעמים היא לא תרצה ולפעמים נעשה טעויות, אבל יש פעמים שזה יהיה הדבר הטוב ביותר שיכל להיות. ואז זה שווה את הכל. הרי בואו נודה באמת - דוגרי, מי רוצה בכלל לשתות תה פושר? טוב שומעים, התה שלי לא יישאר רותח לעוד הרבה זמן וגם ככה סיכמנו שאני על זמן קצוב, אז תעשו את הדברים שאני יודע שהקטע הזה העלה לכם. נו למה אתם מחכים? קדימה! לפני שיתקרר."

אהבת הארץ וציונות

עכשיו תורי - שיר לזכר סמ"ר עדי לאון

"אין לנו ארץ אחרת
עכשיו תורי עליה להגן
אל מול חמאס והתופת
ינקום חייל אוהב של ישראל

אני יוצא למלחמה הזאת
בידיעה שאני לא בטוח חוזר
אבל אני מאמין, בלב שלם
במה שאני עושה

עכשיו תורי"

סמל לביא שמואל מגד בוחניק ז"ל

"להיות ישראלי בשבילי זה לתת הכל אבל הכל בשביל המדינה והעם שלי, ואם כבר למות אז על קידוש השם ובהגנה על המולדת."

תא"ל במיל' דדי שמחי שבנו, גיא שמחי נפל בד באוקטובר:

"אנחנו צריכים לחזק את החוסן הלאומי. סיפור הניצחון זה סיפור של עמידה איתנה. ספרו על סיפורי הגבורה, על האמהות, על הילדים, על הלוחמים, על הבן שלי, על החבר'ה מהיחידות המיוחדות שהסתערו ונהרגו. אנחנו עם שקיים 3,500 שנה. עברנו משברים גדולים, נעבור גם את זה. לפני כמה שבועות המדינה התרגשה כשאיש שכולנו מכירים אמר: 'ארצי שינתה את פניה והנכד שלי לא יהיה לוחם'. אני אומר פה לכולם: ארצנו לא שינתה את פניה, שרטו את פניה, אבל היא חזקה. נהיה לוחמים, בנינו יהיו לוחמים ונכדינו יהיו לוחמים, כי אחרת יקרה מה שקרה בקיבוץ בארי."

לך / נתנאל נדב סמ"ר במיל', לוחם חי"ר, חטיבה 810

לך.

וְהִשָּׁאֵר נְטוּעַ.

לך בעֲנָוָה, בְּחֶזֶק מְתוּחַ

לך כִּדֵּי לְהִשָּׁאֵר לְךָ מִבְּהִיר אֶל עֶרְפֶּל

לך מֶלֶךְ אֶל לָהֶם

לך לְבַד עִם עִם שָׁלֵם

לך , אֲנַחְנוּ נִשָּׂאֵר

לך

וְשׁוּב

קֹרן קִימָת / אִכְרַת בִּיגְמָן

מְנִיחָה אֶת חַיֵּי —
אֲשֶׁר אֵין יָפִים מֵהֶם,
עַל קֶרְנֵי הַצָּבִי הָאֶרֶץ־שְׂרָאֵלִי.
בְּרִיצָתוֹ, אֵין יָפָה מִמֶּנּוּ
לְאַבֵּד

גבורה

סא"ל מאור שוורץ מג"ד 7007

"לוחמים, זאת שעה היסטורית. אני לא יודע אם אנחנו מעכלים את גודל השעה, אבל יש פה וואחד גודל שעה (...)
נמצאים איתנו, וככה אני מרגיש, לוחמי דוד המלך. נמצאים איתנו המכבים, נמצא איתנו מרדכי אנילביץ', לוחמי גטו ורשה, נמצאים איתנו לוחמי חירות ישראל, האצ"ל והלח"י וההגנה והפלמ"ח, וכל הלוחמים בכל תולדות ישראל מאז נהיינו לעם (...)
אני רוצה לדמיין שעוד שנים ארוכות אתם תגידו, 'כן, בן יקר, אני הייתי שם. ואתה יודע מה עשיתי? אני נלחמתי ברוע הזה. היינו גיבורים, נלחמנו כאריות"

איתי נחמיאס ז"ל

"איזהו הגיבור, לא הבורח מן הגורל, אלא המאבק איתו, לא המבקש להערים על גורלו, אלא המאמץ כוחו וידו לכבוש אותו"

צוות אלחנן

האחים אלחנן ומנחם קלמנזון היו קרובים זה לזה באופן מיוחד, כמו גם לאחיין שלהם איתאל. לכן מכריהם לא הופתעו כשהשלושה שימשו יחד, בהתנדבות, כוח חילוץ מקיבוץ בארי ב־7 באוקטובר. הם חילצו כמאה

בני אדם, עד שאלחנן נפל בקרבות. במהלך פעילותם להצלת אנשי הקיבוץ באותו יום כונתה החבורה "צוות אלחנן", שהיה בכיר במערכת הביטחון. "הגענו לבית נוסף ונגמרו לנו הסוללות בפנסים. הבתים בלי חשמל והתריסים מוגפים, נכנסנו מסנוורים מהשמש, ומחבל לבוש שחור התחבא בפינה ופתח על אלחנן בצרור יריות. הוא צעק 'הותקלתי' ונפל ליד פתח הבית, אני ומנחם מאחוריו. ירינו על המחבל וחילצנו את אלחנן, אבל המחבל לא מת. אלחנן מיד איבד הכרה. מנחם שנפצע בקרב אמר לי 'אנחנו לא יכולים ליפול פה שלושתנו ולעשות את זה למשפחה'. חשבתי, 'הצלנו יותר משלושה אנשים, וגם אם ניפול זה יהיה שווה את זה'."

רס"מ עמרי מיכאלי ז"ל

שלחם בגבורה ונפל במהלך מלחמת "חרבות ברזל" באירועי המתקפה האכזרית. "לא נהסס לחזור ולעלות שוב על מדים ולתת מה שאנחנו יכולים למערך הלחימה, למרות הפציעה והסבל"

סיפור גבורתה של אור בן יהודה

סא"ל אור בן יהודה היא האישה הראשונה בצה"ל שפיקדה על גדוד חי"ר בחיל הגבולות. ביולי האחרון היא נכנסה לתפקידה כמפקדת גדוד קרקל, וכבר אחרי שלושה חודשים הובילה את לוחמיה למוצב סופה, עליו השתלטו עשרות מחבלים במהלך מתקפת הפתע של חמאס, לקרב הרואי של מעטים מול רבים.

בבוקר 7 באוקטובר בן יהודה הייתה בבסיס בניצנה. כששמעה שבגזרה השכנה, בחטיבה הדרומית, התחילו אזעקות, שוחחה בטלפון עם יהונתן צור, מג"ד סיירת נח"ל, שעדכן אותה כי מחבלים רבים חדרו למוצב סופה. היא הבינה שלשם צריך להגיע, כינסה את חיילי הפלוגה המסייעת של גדוד קרקל והבהירה את המסר: "יש חדירות לישראל וזה מתפשט. אנחנו יוצאים להרוג מחבלים, תהיו מוכנים ודרוכים. אנחנו חזקים".

כשהם התקרבו אל המוצב הם זיהו במקום כ-50 מחבלים מחומשים בכלים כבדים כמו מטולי RPG ושיירה של שלושה טנדרים וחמישה אופנועים טסים לכיוונם. הכוח בפיקודה מנה 12 לוחמים. "הבנתי שאנחנו באירוע של התקפה המונית. היה לנו ברור שאנחנו עושים את המקסימום באמצעים שיש ברשותנו כדי להשיב את המצב לקדמותו", אמרה בראיון.

בן יהודה עודכנה כי המוצב מאויש ב־40 לוחמי צה"ל. כוחותיה לחמו במחבלים מחוצה לו, תוך כדי שלוחמי שריון, סיירת נח"ל וגדוד 50 של הנח"ל נלחמו בהם בפנים. היא הבינה שאי אפשר לחדור למוצב ללא תגבורות וכלים נוספים, והחלה להיערך ללחימה מקיפה יותר. כוחות צה"ל זרקו לעבר המחבלים רימוני רסס והפעילו רחפנים כדי לבצע סקירה היקפית. בשלב מסוים הגיעו לעזרתם לוחמי שייטת 13, טנקים של גדוד 77, יחידת הלוט"ר ומסוק קרב. בן יהודה בעצמה נלחמה מול מחבל, כשזה קפץ עליה מטווח אפס. "למזלי הייתי מספיק דרוכה, יריתי לעברו והוא עף אחורה. למרות הניסיון שלו לירות עליי כדור, הוא לא פגע בי", סיפרה בראיון לוואלה! "בתום שעות ארוכות של קרב הצלחנו להכניע את המחבלים. רובם נהרגו, ומי שלא - נסוג בריצה חזרה לעזה". באותו היום הגדוד בפיקודה הרג כמאה מחבלים בכלל הגזרות. כשהמג"דית יצאה לכיוון מוצב סופה, פלוגת פרא, פלוגת הטנקיסטיות של הגדוד, יצאה לאזור כרם שלום, שם בלמו את ההתקפה על היישובים יבול, אבשלום, בני נצרים, חולית וכרם שלום. הלוחמות הרגו עשרות מחבלים בירי מקלעים ופגזים ואף בדריסה. "כל מה שאימנו אותן בא לידי ביטוי בקרב. הן הצילו חיים והן גיבורות", אומרת בן יהודה בגאווה.

סיפור הגבורה של בן שמעוני ז"ל:

עמית שליט ניהלה דוכן למכירת בגדים במסיבת הטבע "נובה" בשבת השחורה. בשעה 6 וחצי בבוקר היא התעוררה והתקשתה להאמין לדיווחים על חדירת מחבלים: "עוד הסתלבטתי על כולם - לא הבנתי לאן הם הולכים. חברה שלי עברה רכב ורכב וביקשה מאנשים לאסוף אותנו אבל לאף אחד לא היה מקום. אז ראינו את בן, הוא עמד וחיכה שיצטרפו אליו עוד שני טרמפיסטים, הוא הציל את חיינו". שמעוני ידע שהוא מסכן את חייו - הוא נסע דרך ציר 232, שהיה מרושת במחבלים, עקף עם הג'יפ דרך רצועת עזה, נכנס מפרצה אחת בגדר ויצא מפרצה אחרת. הוא עושה את המסלול הזה 3 פעמים. בפעם הרביעית - הוא כבר לא חזר.

בסרטון האחרון שבן הספיק לצלם אפשר לשמוע ברקע את ירי הרקטות, כמה דקות לאחר מכן התחילו המחבלים בטבח האכזרי במשתתפי המסיבה. עמית, שניצלה בזכות בן, סיפרה לבת זוגו של שמעוני: "את יודעת הוא הגיבור שלי - ביקשתי את מספר הטלפון ורציתי לוודא שהוא חי. כתבתי לו תעדכן אותי רק, רציתי רק לוודא שהוא חי". בת הזוג שלו ג'סיקה מירנדה אלטר שיתפה אותה: "כמו שהוא שמר עליכם שעה - כך הוא שמר עליי שש שנים".

תקווה

סא"ל תומר גרינברג ז"ל, מג"ד גדוד 13 גולני בנאום ללוחמיו:

"עוד עשר שנים יהיה מג"ד גיבור לגדוד 13, עם לוחמים גיבורים. חלקכם כבר תהיו הורים. הוא יקפיץ את הגדוד ויספר עליכם- לוחמי חרבות ברזל. הוא יראה תמונות של ההרוגים שלנו. אז כנראה שאתם לא כאלה מפונקים, שאתם לא דור האייפון, וכנראה שאתם לא פחות גיבורים. גאה אחד אחד במי שעומד פה. גבורתם של נופלי גדוד 13, מלווה אותנו בכל צעד שנעשה. הם איתנו, ממש איתנו... מחפים עלינו מלמעלה. המלחמה תיגמר בניצחון ענק ותבוסה לאויב. הניצחון יגיע בזכות הבנים ומה שהקריבו"

רס"ן גיא נזרי ז"ל 657

"אני רוצה להגיד משהו אחר. טוב לחיות בעד ארצנו. אני לא פה כדי למות בעד ארצנו. זאת האמת. אף אחד לא כאן כדי למות בעד ארצנו... עם ישראל חווה משברים תמיד וכמו שהוא נופל, הוא גם קם מאוד מהר ונהיה חזק."

הייקו מלחמה / עדי סגל ויסבורג

עוד יבוא היום
בו השמש שוב תזרח
ונאמין לה

התקווה / דויד גרוסמן

ואפשר לראות את התקווה כמין עוגן, שנזרק מתוך
קיום חנוק ונואש לעבר עתיד טוב וחופשי יותר. לעבר
מציאות שעדיין איננה קיימת, שרובה עשוי ממשאלות
לב. מדמיון. העוגן נזרק ונאחז בקרקע העתיד, והאדם,
ולפעמים חברה שלמה, מתחילים למשוך את עצמם
אליו. זה מעשה אופטימי: היכולת להשליך את העוגן
הדמיוני אל מעבר לנסיבות המוחשיות והשרירותיות
מעידה על כך שבנפשו של האדם שמעז לקוות יש עדיין
מקום אחד שהוא חופשי. מקום שאיש לא הצליח לדכא
אותו, ולא לזהם.

להגביר את האור / מיכאל זץ

כָּל גִּיד וְנִים בַּגּוֹף
קוֹרְאִים
לְהִתְנַגֵּד לְחֶסֶר הָאוֹנִים.
לְקוֹם,
לַעֲשׂוֹת מַעֲשֶׂה.

אֲזֵ אֲנִי קָם
מִגְבִּיר אֶת הָאוֹר,
מִסֵּמָן בְּכָל דֶּרֶךְ
לְחֻשׁוֹ-
לֵךְ

אמונה / שניקה שקד

אם הפְּרָחִים עֲדִין פּוֹרְחִים,
אם הַשֶּׁמֶשׁ עֲדִין זוֹרַחַת מִיּוֹם,
אם הָעוֹנוֹת עֲדִין מִתְחַלְפוֹת בְּתוֹרָן,
אם הָרוּיָח עֲדִין נוֹשֶׁבֶת,
אם הַשָּׁמַיִם עֲדִין מַעֲלִי,
אם הַיָּם עֲדִין נָע,
אם הַהָרִים עֲדִין עוֹמְדִים עַל תֵּלָם,
אם הַנְּחָלִים עֲדִין זוֹרְמִים לָיִם,
אם הַיָּרֵחַ עֲדִין מִתְמַלֵּא וּמִתְרוֹקֵן,
אם הָעֵצִים עֲדִין נוֹתְנִים פְּרוֹתָם,
אם כָּל הַטֶּבַע עֲדִין מְאַמִּין,
אֲזַי גַּם אֲנִי.

הַפְּנִי